

var han i det hele blevet rent forstyrret i sit Hoved, syntes Folk. Ogsaa Ane fandt ham underlig. Havde han før været slem til at buldre op og slaa med Dørene, saa sad han nu mest stille hen og lod sine Øjne gaa omkring i Stuen med et saa skummelt Udtryk, at hun kunde blive helt sær ved det.

„Hvad er der dog i Vejen med Dig, Søren?“ havde hun mange Gange spurgt. Men da rejste han sig altid op og gjorde sig stiltiende et Ærinde udenfor.

Endelig denne Morgen — efter mere end et halvt Aars Tøven — havde han gjort Alvor af sin Flugt. Til Ane havde han sagt, at han bare tog ind til Købstaden for at købe Jærn og Værktøj, og at han vilde være hjemme igen om Aftenen. Fra Købstaden gik der ved Middagstid et Dampskib til København, og herfra vilde han saa skrive til hende, at han ikke vendte tilbage.

Her gik han nu i Morgensolen, og Lærkerne sang omkring ham; men rigtig glad var han alligevel ikke. Naar han svingede saa vældigt med sin Egeknippel, var det for at forjage alle skræmmende Tanker; og naar han gik saa raskt og med saa taktfaste Skridt, var det, fordi han ikke turde se sig tilbage, før han var kommen over paa den anden Side af de høje Bjerrum Bakker.

Solen steg paa Himlen og Lærkerne begyndte at dale; rundtom paa Markerne laa Køer og Faar og hvilede med halvlukkede Øjne, mens de velbehageligt tyggede det første Drov. Dette mindede ham om, at det var Frokosttid; men først da han var kommen et godt Stykke paa den vestre Side af Bakkerne, satte han sig ned paa Grøftekanthen og tog sit Madklæde frem.

Han var forresten ikke sulten, og da han saae de mange pænt og godt smurte Rundtenomer, som Ane havde givet ham med, tabte han nu rent Appetiten. Længe sad han med et Stykke Spegepølse-mad i Haanden og kunde ikke faa sig til at sætte Tænderne i det.

Henne paa Vejen kom i det samme et langt, tyndt Spøgelse af et Kvindfolk med en Kludesæk paa Ryggen og en Krykkestav i Haanden. Han kendte hende godt, — det var en gammel, halvtosset Tøskælling, som gik rundt i Herredet og tiggede. Ved Synet af hans Mellemmader standsede hun foran ham, skutede sig i sine Pjalter og bad ham om en Bid Brød i Guds Navn.

Søren var ikke synderlig villig. Anes Mad syntes ham en altfor kostbar Gave. Men den Gamle saae saa forkommen ud, at han ikke nænnede at sige Nej.

„Kommer du engang til Rimalt“, sagde han lavmælt og rakte hende en halv Skive. „saa kig indenfor til Smedekonen og sig hende, at hendes Mand gaar det rigtig godt.“

Da hun var gaaet, blev han siddende med Haanden under Hovedet og fulgte hende med Øjnene, indtil hun var forsvunden bag Bakkerne i Retning af Hjemmet. Med det samme kom der en stor Uro over ham. Han syntes pludselig at erindre noget om, at det sølle Menneske engang i sin Ungdom havde været Kæreste med en Karl, der rømte fra hende til Amerika, og at det var derover, hun var bleven saadan en Stakkel.

Inde fra Marken bagved ham hørtes et stort Raab og Knalden af en Pisk. Det var en Kobanker, som kom drivende med et Kobbelt Kvæg.

Søren pakkede sit Madklæde sammen og rejste sig. Langsomt gik han videre ud ad den solhede, skyggeløse Vej.

Først nær op mod Middag naaede han ind til Købstaden. Der var knap en halv Time, til Skibet skulde sejle. Han kunde akkurat faa Tid til at krybe indenfor i Madam Haagenses Beværtning ved Havnen og faa sig en Skaal Kaffe.

Der var ikke andre Gæster i Lokalet end en stor, tyk Mand, der sad ved et lille Bord foran Skænken, hvor Madam Haagensen

rugede i Halvmørket med sit Strikketøj. Alligevel folte Søren sig ligesom lidt forlegen. Han, den stortalende Smed fra Rimalt, for hvem den bedste Plads ellers aldrig var for god, satte sig hen i en Krog ved Vinduet og tiede helt beskeden.

Den tykke Mand derhenne, der sad med en Uniformskasket skubbet bag i Nakken, var Byens forhenværende Politibetjent, der nu var bleven Arrestforvarer. Hans store, kødfulde Hænder hvilede paa Knappen af en Spanskørstok, som han drejede rundt mellem sine fremstrakte Ben, mens han fortalte Madam Haagensen om en Skarnsdræng, der om Formiddagen havde faaet Klo paa Raadstuen.

„Femogtyve regulerede Speciesdalere! De sad nok saa nydeligt hen ad Knægtens Rygstykker, li'esom det kunde været Roser paa et Stakit.“

Madam Haagensen ømmede sig i sin strikkede Skuldervarmer. Hun forsøgte et lille Forsvar for Drengen. De Børn dernede i Baggaden — sagde hun — de fik nu heller slets ingen Opdragelse. For naar Manden laa paa Soen og Konen gik ud og vaskede, hvad skulde der saa blive af de stakkels Unger.

„Nej, saadan en Fyr ender i Tugthuset“, erklærede Arrestforvareren med Overbevisning. „Det sagde ogsaa Borgmesteren.“

Søren Smed var bleven endnu mere stille derhenne i sin Krog. Og dog havde han straks slaaet et Par Snapse i Kaffen for at hjælpe paa Humøret.

Ude fra Bryggen lod nu Dampskibets første Afgangssignal.

„Skal den Mand der med Skibet?“ spurgte Madam Haagensen.

„Ja-a,“ svarede Søren paa en Maade, som kunde han lige saa godt have sagt Nej.

Arrestforvareren, der havde benyttet Øjeblikket til at tømme en Bajer, fortsatte med forfrisket Aand sine Afsløringer fra Byens Fattigkvarter. Det var Historier om forladte Koner og skoldede Børn og Sult og Elendighed. Søren sad med bortvendt Ansigt og saae ud gennem Vinduet.

Henne paa Dampskibet ringede det for anden Gang.

„Nu maa De vist skynde Dem,“ sagde Madam Haagensen, der forbyttede havde begikket Søren over sine Strikkepingde.

„Hvorfor det?“ spurgte han og kastede sig i det samme udfordrende tilbage i Stolen med Hænderne i Bukselommerne.